

Nic nemusí být tak fatální, jak se na první pohled zdá

Mgr. Zdeněk Mareš, narozen 27. 7. 1948 do živnostenské rodiny v Benešově u Prahy. V roce 1953 jim byl zestátněn majetek - dva domy a obchody. Základní školu a gymnázium vystudoval ve Voticích. Nezapomenutelným zážitkem pro něj bylo, když do města kde vyrůstal, přijela v srpnu 1968 vojska Varšavské smlouvy. S kamarády se rozhodl, že tankům půjdou naproti. Když se tanky blížily, tak na ně jeho kamarádi začali pokřikovat. Z jednoho tanku vylezl voják, vytáhl samopal a začal nad ně střílet. Naštěstí záměrně jen nad ně, chtěl je pouze vystrašit. To se mu také podařilo. Mladíci byli v momentě doslova zavrtání v bahnitém oraništi polností České Sibiře. Řádně zašpinění, ale šťastní, zůstali naživu.

Po absolvování gymnázia se rozhodl studovat na Matematicko-fyzikální fakultě UK v Praze. V roce 1969 se v hlavním městě zúčastnil protisovětských demonstrací. Na jedné z nich byl s dalšími 3 spolužáky chycen policií. Všichni byli odvezeni na výslech, který trval 3 dny.

Protisovětská demonstrace

Z politických důvodů musel být ze studia vyloučen. Díky náhodě a pomoci vedoucího studijního oddělení mohl však nakonec studium dokončit.

Tehdy mu poradil, aby si podal přihlášku na jakoukoliv školu, kam ho ale nemohli kvůli jeho „politické nezodpovědnosti“ vzít. Když se jeho záznamy z té školy posílaly zpět, jako zázrakem se ztratily. Díky tomuto mohl dále pokračovat ve studiu. Muselo to být však mimo metropoli na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích. Po získání akademického titulu Mgr. by povolán na základní vojenskou službu ve Vimperku. Jako perspektivný vysokoškolák se během ní dostal až na pozici zástupce velitele pro věci politické. Taková to byla ironie doby.

Převážnou část života se věnoval vzdělávání mládeže ve Voticích a v Praze na základních školách, gymnáziích a učilištích. Vyučoval zejména matematiku a fyziku. K odchodu ze školství ho přimělo hluboké zklamání. Ve vzdělávání se totiž upřednostňovala politická propaganda před samotnou výukou. To ho zkrátka přestalo bavit. Po roce 1989 pracoval například v Mladé frontě. Podílel se na zavádění výpočetní techniky v soukromém i státním sektoru. Jeho vášní bylo programování. Mimo jiné přednášel ICT na VŠ. Tomuto svému koníčku se věnuje dále, už ale jen z domova jako pracující důchodce. Tragické životní situace v rodině ho postavily do nelehké role, vychovává sám svou vnučku Viktorii.

Životní motto: Beru život, tak jak přijde, ale vždy se vztyčenou hlavou.